

Milí přátelé,

dnešní úvodník je poněkud jiný než všechny předešlé, se kterými jste se dosud v Maně setkali. Poprvé ho nepíše náš pan farář a poprvé je celý věnován právě jemu. Jako blesk z čistého nebe zapůsobila v neděli na Slavnost narození svatého Jana Křtitele zpráva, že od 1. července 2007 budeme mít nového duchovního správce. Otec Ladislav bude ve Třebovicích do konce prázdnin kaplanem a pak definitivně odejde do svého dalšího působistě.

To pozdvižení lze jen těžko popsat. Projevila se celá řada emocí, ale nejčastější z nich byl smutek. Smutek z toho, že přicházíme o nejdůležitějšího člena naší farní rodiny, že přicházíme o svého duchovního otce. Pro mnohé z nás byl a stále je nejen pastýřem, ale i rádcem, přítelem a člověkem se vzácným smyslem pro humor.

Především však pro nás byl a nadále bude prototypem kněze–člověka s doširoka otevřeným srdcem.

Všude, kam v naší farnosti pohlédneme, zanechal otec Ladislav nějakou „stopu“. Nová fasáda kostela, nová střecha, úpravy na faře... Za to všechno mu patří velký dík.

Dovolím si však tvrdit, že největší dílo odvedl v našich srdcích. Podařilo se mu vlastním příkladem sjednotit farnost, lidé náhle snáze nacházejí cestu jeden k druhému. Tyto „opravy srdcí“ musí pokračovat, nesmí nikdy ustát! Tím dokážeme asi nejlépe, co pro nás otec Ladislav znamená, že jeho působení mezi námi nebylo zbytečné.

Ukažme otevřené srdce, kterému nás učil. Přijměme bez předsudků nového kněze a držme stále při sobě jako opravdová farní rodina, ve které má každý své jedinečné a nezastupitelné místo.

Otče Ladislave, děkujeme!

Lukáš Volný

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. červenec – neděle	13. neděle v mezidobí
3. červenec – úterý	Svátek sv. Tomáše, apoštola
5. červenec – čtvrtek	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA,
A METODĚJE, BISKUPA, patronů
Evropy, hlavních patronů Moravy
8. červenec – neděle	14. neděle v mezidobí
11. červenec – středa	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
15. červenec – neděle	15. neděle v mezidobí
16. červenec – pondělí	Svátek Výročí posvěcení katedrály
22. červenec – neděle	16. neděle v mezidobí
23. červenec – pondělí	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. červenec – středa	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. červenec – čtvrtek	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. červenec – pátek	Památka sv. Gorazda a druhů
29. červenec – neděle	17. neděle v mezidobí
31. červenec – úterý	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

MALÁ KATECHEZE – Med

Nedávno jsem v jednom časopise četl o hojivých a léčivých účincích medu. Napadlo mne, že je to zajímavý podnět pro naši malou katechezi. Med je jako přírodní produkt stále velmi oblíbený, a to nejen u dětí, ale svou cestu si nachází i k dospělým. Jeho charakteristickou sladkou chutí známe všichni. Ne nadarmo se říká „je to sladké jako med“.

Již od dávných dob lidé vnímali med jako tajemný produkt včel, který přináší zvláštní síly, jako lék, jako prostředek proti démonům. Tekutý med je nápojem bohů, byl jím vyživován malý Zeus a v indických a římských mýtech je med rovněž posvátnou tekutinou. Ctitelé boha Mitry si medem očisťovali jazyk i meč a Sparťané ho používali k balzamování králů.

Ve Starém zákoně nalézáme zmínky o medu například v příběhu o Samsonovi, kte-

rý v zabitém lvu nalezl včelí roj a med (Sd 14,8). Lev jako obraz smrti, med jako vycházející nový život. S medem se setkáváme na několika místech

v Žalmech, v knihách Ezechiel a Přísloví. Med bystří smysly, jak ukazuje případ Jonatana, který si svou holi podal do úst trochu medu a „hned se mu rozjasnily oči“ (1S 14,27).

Nový zákon zmiňuje včelí produkt zejména v souvislosti s Janem Křtitelem (Mt 3,4). Sloužil mu jako pokrm na poušti a med z nebe mu pomáhal otevírat vnitřní zrak obrácený k Bohu. V knize Zjevení se objevuje Starozákonní obraz o pohlcení

knižního svitku, který v ústech chutná jako sladký med (Zj 10,9).

Stejně jako dříve si i dnes celá řada autorů vypůjčuje med jako symbol. Za všechny lze uvést výklad známé plastiky z poutního kostela v Birnau „Pojídač medu“ od J. A.

Feuchtmayera. Ta není ničím jiným, než zosobněním touhy po nebi a jeho sladké blaženosti.

(Podle knihy Slovník biblických obrazů a symbolů zpracoval Lukáš Volný)

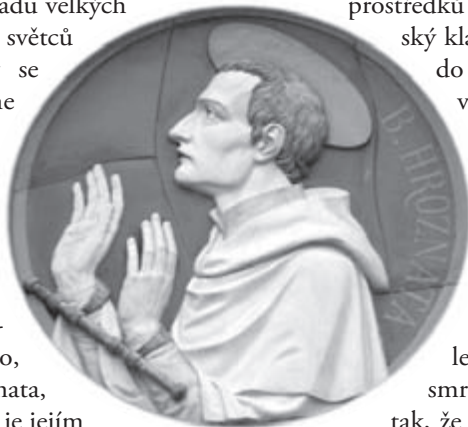
SVATÝ MĚSÍCE

Blahoslavený Hroznata

V měsíci červenci si v liturgickém kalendáři připomínáme řadu velkých jmen významných světců a mučedníků. My se však dnes zaměříme na méně známou postavu církevních dějin. Řekneme-li méně známou, je třeba dodat, že méně známou rozhodně není v plzeňské diecézi. Ano, blahoslavený Hroznata, o kterém hovoříme, je jejím hlavním patronem.

O tomto světcu nemáme mnoho zpráv. Víme však, že se narodil na území dnešní České republiky, a to v Hroznětíně roku 1170. Shoda jmen opravdu není náhodná, protože jméno šlechtice Hroznaty se odvozuje právě od názvu jeho rodiště.

Světec se poté, co v mladém věku ztra-

til ženu i dítě, rozhodl ze svých vlastních prostředků založit premonstrátský klášter v Teplé. Později do něj dokonce sám vstoupil jako laický bratr. Jeho druhým zakladatelským počinem byl klášter premonstrátek. Sám Hroznata se nedožil vysokého věku a ve svých 47 letech zemřel násilnou smrtí. Došlo k tomu tak, že se v roce 1217 vrátil do svého rodiště a byl cestou přepaden loupežnými rytíři. Ti ho zajali a uvrhli do žaláře u Aše. Dne 14. července Hroznata ve vězení hladem zemřel. Papež Lev XIII. 16. července 1897 oficiálně potvrdil kult Hroznaty jako mučedníka.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- O prázdninách budou mše svaté ve středu (ne však dětské) nadále v 17 hodin.

STRÍPKY

Poděkování

„Tak krásné Boží Tělo jsme tady snad ještě neměli,“ zaznělo po slavnosti Těla a Krve Páně při večerním povídání u dobrot před naší farou.

Mše svatá, Eucharistický průvod, nové krásné oltáře, výzdoba, hudba, zpěv, večerní koncert pana Petra Špatiny z Vídně

a naší scholy– jedním slovem úžasné.

A nakonec spousta dobrého jídla a pití a radostná nálada.

Za to vše patří otci Ladislavovi a všem, kteří se na tak důstojném průběhu slavnosti podíleli, srdečné poděkování.

redakce MANY

Reakce

V reakci na článek „Z hodiny náboženství...“, který jsem si přečetla v předchozím čísle MANY, bych se s vámi chtěla podělit o skutečný příběh jiné prvňáčky, která někdy v minulém století na prajzské přišla ze školy domů a když si s maminkou povídaly, odpovědi na otázku: „Tak copak jsi se dozvěděla v náboženství?“ bylo snad dospěle, rozumně a šokujícím proneseno: „To ti mamí musím říct, abychom to spolu probraly, protože se musím ještě mnoho učit a modlit, abych jednou snad správně porozuměla Kristovým slovům.“

A tak, přestože jsem byla k víře vedena už od kolébky, musím i dnes po těch letech přiznat, že bych si nedovolila říci, že jsem v tomto ohledu tomu nebo onomu „porozuměla“ (víra snad pramení ze srdce?) a nemám se už co učit. Ba právě naopak! S věkem člověk přichází na stále nové a nové otázky, na něž mu hodina náboženství týdně prostě nestačí odpovědět... To Život, Rodina, Přátelé, Láska, Víra...

A snad kdyby hodiny náboženství byly stejné jako hodiny matematiky či chemie (aniž bych měla v úmyslu tyto školou povinné předměty zlehčovat), určitě bychom já i moje rodina byli oprostěni od neustálých tahanic s tou či onou soudružkou učitelkou, ředitelkou či výchovnou poradkyní, které ve své bláhové zaslíbenosti neustále hovořily o škodlivosti katolického vyznání na můj „budoucí profesní růst“ (za minulého režimu se přihlášky do náboženství posílaly přes ředitele dané základní školy, aby v tom soudruzi měli pořádek a věděli, koho na studia doporučit a koho ne).

A ještě dnes, když na ty doby spolu s rodiči vzpomínáme, musíme se od srdce smát. Pro ilustraci třeba příhodě, kdy moje mamka musela vysvětlovat soudružkám ve sborovně svůj „unáhlený protispolečenský výrok“, že kdo ví, co bude zítra, natož za několik let, až si její dcera jednou bude vybírat budoucí povolání.

Abych trochu odlehčila této mé reakci, připojuji něco krásně poetického a poučného z prajzské lidové slovesnosti, kterou

takto podchytila naša spisovatelka paní Schlossarková:

Jak to bylo

Velej se mudralu vyrojilo,
co vědu, jak to s Hlučínkem bylo,
po cele roky počichu byli,
kaj mohli ešče se přisadili.

Ve škole sme co inšeho slyšeli,
doma po pravdě nam pověděli,
jak se panove s Hlučínkem hrali,
jak horky kobzol se přehazovali:

Jak cisařovna vojnu přehrala,
tuž Frydrychovi Hlučínsko dala,
a ludě ezli chčeli či nechčeli,
německy mluvič a chvalič mušeli.

Razem dvěsta let – Čechy ich vzali,
hanlivo Pražakami nazvali,
a ludě ezli chčeli či nechčeli,
po česky mluvič a chvalič mušeli.

Potem ich Hitlerovi strčili,
Čechy se zavčasu vytračili,
a ludě ezli chčeli či nechčeli,
Gott mit uns chlopi na frontu mušeli.

Po vojně Hlučínsko zaš Čechum dali
a či se s žadnym moc něparali
a ludě ezli chčeli či nechčeli,
česky i rusky se učič mušeli.

Jak potem přišli ku veslu červeni,
to pro Hlučínsko ledva nic něni
a ludě ezli chčeli či nechčeli,
Čest práci soudruhy zdravič mušeli.

Jak Němci vdovam marky poslali,
ty do ruk ich nikda nědostaly,
soudruzí v Praze z nich bony zrobili,
ubohe baby zaš okminili.

Marky, kere za čepla pobrali,
soudruzí ve svěče utracali,
dyč Hlučiňaci im za vojnu dlužu
a žadne marky se nězaslužu.

V každym narodě su ludě všeljaci,
dobří, nědbalci i darebaci.
Jak gizd do pazuru veslo popadně,
ten obyčejny do bahna spadně.

Cele roky, něch bylo jak bylo,
„po našemu“ se doma mluvalo,
a choč to Hlučínsko lehke němělo,
všecko přežilo a vydrželo.

Po rokach něnavistneho čicha,
Hlučínsko přecej už hlasnějši dycha.
Naše mamy a omy by se divili,
kdyby se něskajšich času dožili.

(Žaneta Volná)

Slaný optimismus

Nejsem zrovna od přírody založen jako optimista, ale...

Jen co jsem si vzal ze stolečku za lavicemi čerstvou Manu 6/2007, ve které bylo otištěno i mé zamyšlení nad atraktivitou kněžských a řeholních povoláních ve

světě na počátku 21. století, tak ke mně přistoupila Unka. Podávala mi kartičku a vysvětlovala. Naše kamarádka M. se rozhodla vstoupit do řádu a nějaký čas ji asi neuvidíme, tak jí chceme dát přáníčko...

Bože, jak rychle a laskavě jednoduché jsou tvé odpovědi!!!

Taktéž na Slavnost seslání Svatého Ducha mě potěšilo uvědomění si toho, co se mi dlouhý čas jen tak lehce rýsovalo v myšlenkách... V nemalé míře taktéž to, že náš pan farář se rozhodl opět pro Svato-dušní vigilii.

Sešlo se nás v krásně vyzdobeném kostelíčku, kterému vědodil plakát „Přijměte dary Ducha Svatého“, takové množství jaké jsem zhruba čekal...

Otec Ladislav se také k množství sešlého lidu vyjádřil milým a laskavým způsobem.

A já si uvědomil, že opravdu nezáleží kolik lidí se tlačí ve zdech chrámu, ale jen na tom, jaká je naše víra a jak se otevíráme právě Svatému Duchu!

Nevíme, kolik z našich blízkých se rozhodlo pro celonoční bdění například v kostele sv. Václava nebo jelo na festival

Svatý Jan Session ve Frýdku, který v noci pokračoval nočním bděním se zpěvy a liturgií při svíčkách.... Jistě bylo mnoho jiných dalších míst, kde bylo možno v tu chvíli být...

My jsme byli tady u nás v Třebovicích... a já si uvědomil, že Ježíš řekl, že jsme sůl země! Ta musí být slaná, aby nepozbyla smyslu!

Pán neříkal, že nás na světě musí být v roce 2007 šest miliard křesťanů... ale řekl, abychom se snažili být opravdoví!! Jak ve zjevení říká andělu jedné ze sedmi křesťanských obcí „nejsi ani horký ani studený, jsi vlažný, nesnesu tě v ústech“... no, tou citací si nejsem na 100 % jist... můžete si to najít a zkontrolovat...?

A já jsem rád, že jsme na vigiliích byli i se ženou a viděli známé tváře a prožili společenství oslavy toho, který nás uschopňuje naslouchat a přijímat Boží vůli!

(Michal Tvrď)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

Znamení odkazující k nebi

Knížní rozhovory nemají někteří lidé ve velké oblibě. Možná jsou za tímto postojem nedobré zkušenosti ze zpovědí tzv. celebrit. Nekonečně daleko od těchto nicneříkajících stohů popsaného papíru je kniha Jana Hellera *Znamení odkazující k nebi*.

Prof. ThDr. Jan Heller (nar. 1925) je emeritní profesor Evangelické teologické fakulty UK v Praze. Významný biblista a starozákonník nám svým specifickým způsobem předkládá pohled na Starý zákon, v němž úročí své celoživotní studium Bible. A že je to pohled opravdu zasvěcený, dokládá Jan Heller

detailní znalostí hebrejských textů, ale také jejich řeckého a latinského překladu. Odkazem na historické reálie, které má takřkajíc „v malíčku“, a také bohatými religionistickými vědomostmi vrhá na starozákonní spisy nové, oživující světlo. Svět Zákona, Proroků a Spisů před námi vystupuje z šera a nepochopení tak plasticky a aktuálně, že si člověk musí položit otázku o smyslu *svého* bytí.

A jelikož se jedná o knihu rozhovorů, důležitý je také ten, který klade profesoru Hel-

lerovi dotazy, týkající se nejasností v Bibli, a žádá si jejich vysvětlení. Petr Vaďura (nar. 1962) vystudoval FF UK v Praze, nyní externě spolupracuje s Českým roz-

hlasem. Je opravdu radost číst rozhovor, v němž inteligentní otázky vhodně a citlivě doplňují vysvětlující Hellerův text, který počítá i s nepoučeným čtenářem.

Rozhovory byly přepsány a pro tisk upraveny z rozhlasových pořadů. Kniha vyšla v roce 2007 v nakladatelství Vyšehrad.

(Margareta Špoková)

OKÉNKO PRO DĚTI

HURÁ,
PRÁZDNINY!
Koupání, sluníčko, chaloupka,
dovolená, prostě PRÁZDNINY.
Užijte si je, děti, ale buďte na
sebe opatrné.

Hádej, hádej, hádači

Sluníčko si v trávě celé dny
natahuje hodiny,
v noci zase měsíček
natahuje budíček
crr, crr, crr.

Pán v červeném klobouce
rozhlíží se po louce,
slunci nikdy nesmeká,
ale větru smekne zdaleka.

Řešení: cvrček, vlčí mák

Tento měsíc si připomínáme svátek slovanských věrozvěstů.
Znáš správné odpovědi?

- Kníže, který Cyrila a jeho bratra povolal
 - Rastislav
 - Vlastislav
 - Mojmír
- Kdy věrozvěstové přišli?
 - v 8. stol.
 - v 1. polovině 9. stol.
 - v 2. polovině 9. stol.

3. Odkud přišli?
 - a) z Velehradu
 - b) ze Soluně
 - c) z Říma
4. Jak se jmenoval Cyrilův bratr?
 - a) Matěj
 - b) Metoděj
 - c) Martin
5. Jaké bylo Cyrilovo jméno, než přijal jméno řeholní?
 - a) Cyril
 - b) Metoděj
 - c) Konstantin
6. Přinesli s sebou písmo
 - a) hlaholici
 - b) latinku
 - c) řecké
7. Získali souhlas s užíváním staroslověnského jazyka při bohoslužbě?
 - a) ne
 - b) ano
8. Který z bratrů se stal arcibiskupem?
 - a) Metoděj
 - b) Cyril
 - c) Matěj
9. Co je pravda?
 - a) překládali kuchařky, návody k použití aj.
 - b) přeložili takřka celou Bibli do staroslověnského jazyka

Řešení: 1a, 2c, 3b, 4b, 5c, 6a, 7b, 8a, 9b

Je víc žabiček, nebo leknínů? _____

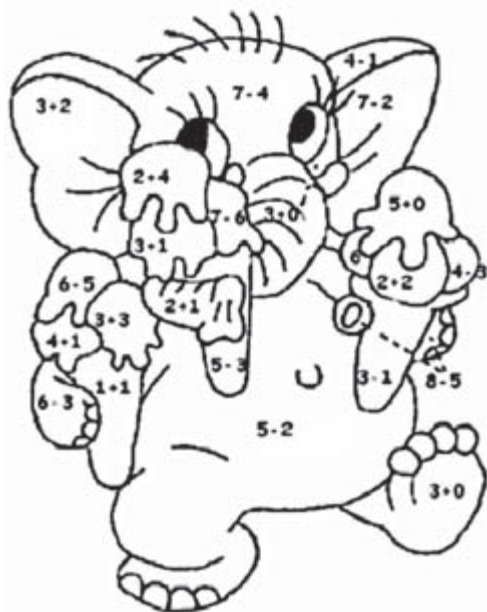
Hop do vody

Hop do vody, do vodičky,
zahrajem si na rybičky,
hop do vody jako šipka,
velká ryba, malá rybka.

Hop a z vody na sluníčko,
uschnou záda, uschne břicho.
Ať si jak chce ryba vede,
tohle přece nedovede.

Ahojky, vím, že jsou prázdniny,
ale abyste všechno nezapomněli,
posílám tuto neobvyčejnou omalovánku.
Vypočítej malinké příklady a podle výsledku dohledej
barvu, kterou pole vybarvíš.

- 1 žlutá
- 2 oranžová
- 3 šedá
- 4 zelená
- 5 růžová
- 6 červená

...z deníku želváka Oskara

Jak jsme hledali Kvída

Kvído, můj malý bráška, sestřička Ema, já, maminka a tatínek jsme jeli na výlet. Vyšli jsme brzo ráno a museli jsme spěchat, aby nám neujel vlak. Z vlaku jsme viděli pa-

soucí se kravičky, děti hrající si s balónek a kačenky na rybníce. Nešli jsme dlouho a když jsme vystoupili, směřovali jsme hustým lesem ke zřícenině hradu, hledali jsme

hřívky, ostružiny, maliny a jiné dobroty. Když jsme dorazili ke hradu, maminka z batohu vytáhla svačinu. Po svačině jsme zahráli hoňku a pomalu se začali balit, že půjdeme na vlak. Ale kde je Kvído? Hledali jsme ho všude. Hrad stojí na kopci a tak se maminka bála, že se skutálel do příkopu. Maminka se s tatínkem domluvila, že počká, kdyby se Kvído vrátil, a že tatínek s námi dětmi půjde pomalu dolů a bude hledat po

lese. Tatínek si chtěl nasadit batoh na záda. Oj, ten je těžký. Otevřel ho a v batohu, věřte nebo ne, spinkal Kvído. Všichni jsme se smáli a byli rádi, že jsme ho našli. Naštěstí všechno dobře dopadlo. Děti, dávejte na sebe pozor.

Mějte se sluníčkově.
A jestli o prázdninách zažijete něco zajímavého, napište mi. (Předejte pak Lence Volné, která to za mě napíše do některého čísla MANY.)

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Z myšlenek Vojtěcha Kodeta , karmelitánského kněze

- V dětském hraní je závdavek nebe, kousek kreativity a radosti Ducha.
- Chceš-li udělat něco krásného pro příští půlrok – zasad květiny.
Pro příštích dvacet let – ošetřuj stromy.
Pro příští generace – *věnuj čas dětem!*

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Hodina náboženství

Milí přátelé,
rozhodl jsem se dnešní teologické okénko spojit s reakcí na článek *Z hodiny nábožen-*

ství... , který byl otištěn v minulém čísle Many. Důvod je zejména ten, že by bylo o jeden příspěvek s mým jménem navíc a Mana má být pestrou směsicí mnoha autorů a článků... Svým způsobem však toto spojení úplně od věci není, neboť vyučování náboženství lze směle zařadit např. do pastorální teologie.

Ale nyní již k samotnému článku, jehož autorem je Michal Tvrđý. Především, že si jeho názoru vážím a skutečně se uvedený případ stát mohl. Osobně spatřuji kámen úrazu v tom, že autor pohlédl na problém výuky náboženství pouze z jedné strany, aniž by naznačil jeho mnohovrstevnatost a nečernobílou zbarvení.

Nejprve je třeba říci, že materiály a metodiky, které se dnes při výuce používají, jsou velmi jednoduché, názorné a srozumitelné. Na můj vkus jsou někdy až příliš dětské, dětštější než děti, pro které jsou určeny (toto slovní salto mortale se dá jednoduše označit cizím výrazem, jsou občas lehce „infantilní“). Ano, problém může být v podání látky učitelem. Autor ovšem hovoří o jednom konkrétním případě. Můžeme paušalizovat? Máme objektivní výzkum, který by legitimizoval otázku: „Kde je zpětná vazba vyučujícího?“ a „nebo stačí dětem jen něco odvykládat a nashledanou příště?“ V závěru Michal tyto otázky nejprve mírní prohlášením, že „co farnost, to jiný přístup“, ale jedním dechem vše vrací do roviny, ze které mám opět pocit, jakoby hlavním viníkem nedostatečných znalostí našich dětí byli vyučující kněží a katecheté: „...ale pokud se dostává dětem takových vědomostí, tak se nedivím, když naříkáme, že my jako sůl země svou slanost pozbyíváme“.

Nechci autorovi křivdit, ale někde se mi

zcela vytratila odpovědnost rodičů a jejich vliv na děti. Možná to měl Michal při svém povzdechu také na mysli, ale já jsem to v jeho příspěvku bohužel nenalezl. Přitom, zkuste si to spočítat. V náboženství může učitel na dítě působit v tom lepším případě jednu hodinu týdně. Tedy, pokud ho rodiče posílají a jeho účast kontrolují... Ani sám Jan Ámos Komenský nebo John Dewey by s touto „časovou dotací“ nedokázali zázraky.

A máme zde další výrazné vlivy na dítě: spolužáci, kamarádi, různé referenční skupiny, média, síť sítí apod. To vše spolupůsobí na „slanost soli“. A kdo je tím hlavním „soličem“? Podle přirozeného, sekulárního i kanonického práva jsou to jednoznačně rodiče. Oni slibují, že své dítě budou vychovávat ve víře. Výuka náboženství je podanou pomocnou rukou. Malým semínkem zasazeným do půdy a pak také drobnými šlechtitelskými zásahy. Tím pravým zahradníkem však musí být člověk sám sobě a dokud toho není schopen, tak jsou to jeho rodiče.

Na závěr mohu jen zopakovat. Ano, takové příběhy, jak uvedl Michal, se stávají a je to neštěstí. Ale nejsou zdaleka pravidlem a je-li dítě dobře vedeno doma, nemusí ani zanechat výraznou negativní stopu. Opačně ovšem platí, že ani sebelepší učitel a sebelépe připravená hodina náboženství nezanechá výraznou stopu, přichází-li dítě s tím, že náboženství je jen taková „blbost“, protože se o tom taťka s mamkou bavili. „Matika a čeják“ jsou přece důležitější...

Tento můj příspěvek ani zdaleka neosvětlil problém výuky náboženství a vzdělávání ve víře. Na to by bylo potřeba několika vědeckých studií a snad ani to ne. Chtěl

jsem jen ukázat, že vidět za ubýváním naší „slanosti“ složitost a nepochopitelnost výuky náboženství, je jako nahlížet do

katedrály klíčovou dírkou a myslet si, že jsem ji shlédl v celé její kráse.

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Malé koláčky

Ingredience:

40 dkg hladké mouky
 18 dkg másla (Hery) – rozpuštěné
 6 dkg cukru
 asi ¼ l mléka a do něj zamíchat:
 3 žloutky
 1 vanilkový cukr
 trochu rumu
 2 dkg droždí – nadrobit do těsta
 trocha soli
 těsto se nechá chvíli odpočinout
 (není nutné, nemusíme nechat kynout)

Nádivka:

½ kg tvarohu
 rozinky
 cukr podle chuti
 citrónová kůra
 1 vajíčko

Posýpka:

hladká mouka, Hera – posýpku udělejte drobnější

Těsto se vyválí a vykrajují se kolečka (jako na linecké). Zabalí se nádivka, do koláčku se prstem udělá malý důlek, do něj se dá trocha marmelády a koláček se potřé vajíčkem (může se přidat i rum). Pak se obrátí do posýpky.

Pečou se asi 10 minut. Podle velikosti lze udělat z této dávky i 200 kusů.

Dobrou chuť!

MANA – Měsíční Aktuality Naší fARNosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava–Třebovice,
 V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava–Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 7. 2007